

El relat climàtic del Govern (II)

«Avui no hi ha progrés econòmic i social possible sense un discurs climàtic coherent»

Escrivia la setmana passada que el Govern sembla incapaç de trobar un relat climàtic coherent (<https://www.naciodigital.cat/opinio/23514/relat-climatic-govern>) . És difícil no ensopegar quan es proven de conjugar projectes amb tanta contestació ciutadana -i política- com l'ampliació de l'aeroport del Prat i la candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern amb la gestació de la conselleria d'Acció Climàtica, una aposta d'ERC que en els primers 100 dies del Govern Aragonès ha tingut un rol secundari. No hi ha una connexió entre les declaracions d'intencions i les primeres decisions preses -la tossuderia dels fets-, fins al punt que existeix el perill que les polítiques climàtiques de l'executiu quedin sepultades, potent com serà l'altaveu de la discussió de l'aeroport. Aquest mateix setembre s'espera una manifestació a Barcelona que serà la primera fotografia del moviment d'oposició a la proposta d'Aena, a la qual el Govern no ha renunciat per millorar-la i preservar la inversió de 1.700 milions.

La recerca d'un relat consistent, per compassar les paraules amb les accions, no és senzilla. La Generalitat s'hi haurà d'aplicar, perquè la defensa de la candidatura olímpica porta l'inconvenient afegit de navegar en la direcció contrària al signe dels temps, marcats per l'emergència climàtica. El creixement de l'aeroport del Prat entronca també amb la capacitat per decidir sobre les pròpies infraestructures, per bé que l'exigència de tenir un aeroport més competitiu hauria d'anar acompanyada de la certesa que no serà més contaminant. Si els enuncis dels discursos polítics volen ser creïbles han de casar amb la determinació de qui els pronuncia. I això es demostra en els camins escollits en cada intersecció. Els aeroports no seran verds només pel simple fet de repetir-ho.

El Govern hauria d'aplicar-se una altra màxima per ser coherent: fer que el relat climàtic impregni l'actuació de totes les conselleries, de la mateixa manera que s'ha proposat que les polítiques feministes abastin el conjunt de l'acció governamental, de l'escola a la seguretat, en lloc de ser un compartiment estanc en un altre departament de nova creació. I per fer de l'emergència ambiental un conducta transversal s'ha d'aplicar el corrector climàtic a les decisions transcendents. La de l'aeroport és la més significativa. El pla de Govern que Aragonès haurà de presentar en la represa del curs polític serà un bon termòmetre per auditar la concreció de la seva aposta verda, una de les quatre revolucions repetides pel president en les seves intervencions.

Detallava en l'anterior article que la bandera d'una conselleria d'Acció Climàtica -símbol de l'autoexigència governamental- corre el perill de quedar esgrogueïda quan encara no ha iniciat el recorregut. Va ser una aposta d'ERC en campanya, després integrada en un departament ja existent -el que ja capitanejava Teresa Jordà en l'anterior mandat- quan els republicans van negociar el Govern de coalició amb Junts, unes converses àrides i plenes d'equilibris. Per tradició política, ERC ha mostrat una sensibilitat amb les polítiques ambientals que, històricament, el centre-dreta catalanista no havia prioritzat. Però les etiquetes ideològiques són arcaïques, perquè les urgències ambientals -com saben molt bé a les Terres de l'Ebre (<https://www.naciodigital.cat/noticia/224012/brutals-inundacions-tromba-aigua-litoral-montsia>) - ho han reformulat tot. Ningú pot menystenir-les. Avui no hi ha progrés econòmic i social possible sense relat climàtic. Un relat sòlid per passar de les declaracions als fets, per trencar una inèrcia que és una condemna.